

کتاب کلاس اول 70 سال پیش

حتما همه ما کتاب کلاس اول خود و یا دست کم، تصاویر و نوشتارهایی از آن را به یاد داریم

حتما همه ما کتاب کلاس اول خود و یا دست کم، تصاویر و نوشتارهایی از آن را به یاد داریم.

به گزارش ایسنا، ایام کلاس اول دبستان یکی از پرخاطره‌ترین دوران زندگی آدم‌هاست و همه ما دوست داریم برای یک بار هم که شده، نخستین کتاب درسی زندگی‌مان را به دست بگیریم و صفحه‌های آن را به یاد دوران کودکی ورق بزنیم و کمی هم در آن تأمل کنیم. گاه هم افسوس می‌خوریم که ای کاش کتاب فارسی کلاس اول‌مان را به عنوان یادگاری نگه می‌داشتیم.

عبدالحسین کلهرنیا گلکار فردی است که کتاب اول ابتدایی خود را حدود 70 سال حفظ و نگهداری کرده است. کلهرنیا بیش از 30 سال در مدرسه‌های استان کرمانشاه به عنوان معلم هنر سعی کرده نظم را در زندگی دانش‌آموزان نهادینه کند و امروز می‌توان از او به عنوان یکی از دانش‌آموزان منظم هفت دهه گذشته نام برد.

استفاده از کتاب یادشده به سال‌های دهه 1320 مربوط می‌شود و نوع خط به کار برده‌شده در آن به صورت نستعلیق و نسخ است.

در آن دوران که دانش‌آموزان با این کتاب تحصیل می‌کردند، اواخر جنگ جهانی دوم بود.

کلهرنیا که دوران خردسالی‌اش را با شعرها و جمله‌های کودکانه این کتاب سپری کرده است، در این باره می‌گوید: «#171؛ تأثیر مثبت و شادی‌آور بعضی از حکایت‌های این کتاب هنوز پس از چند دهه بر روح و روان من باقی مانده؛ به طوری که بارها از این کتاب برای فرزندان و نوه‌هایم قبل از رفتن به مدرسه، خوانده‌ام. برخی از حکایت‌های این کتاب عبارت‌اند از: شب مهتاب، بوسه مادر، عید نوروز و پیشی پیشی ملوسم.»

او با اشاره به انتقادی که در همان سنین کودکی به یکی از درس‌های این کتاب داشته است، می‌گوید: «#171؛ درس #171؛ آذر و شخص کور» همیشه سؤالی آزاردهنده در ذهن من به وجود می‌آورد که چرا نویسنده این کتاب ارزشمند، آن فرد نابینا را مرد کور خطاب می‌کند؟ چون من همیشه از واژه کور متنفر بودم که اصلاً چرا انسان به خاطر معلولیت باید تا آخر عمر احساس ذلت کند و همیشه دوست داشتم که آدم علیل هرگز ذلیل نباشد.

نگمدا، نده اب، کتاب قصد فدهش، آن، ا، ندا، مگ اب، که د، ماک، فرهنگ، خاص، مه، د، ن؛ دبد عمه قار، گد.